

Küçük Köstebek'in Pusulası

Ebru Mina TOMURCUK

Küçük Köstebek'in Pusulası

Ebru Mina TOMURCUK

Küçük Köstebek büyük bir meşe ağacının altındaki sıcakık yuvasında yaşıyordu. Kazmayı çok severdi ve geniş, kürek gibi patileri tünel açmak için mükemmeldi. Her gün yumuşak toprakta yeni yollar kazardı, pirinç çerçevesli gözlüğü başının üstüne itilmişti. Minik aletlerle dolu küçük bir deri alet kemeri takardı, her işe hazırdı. Ama eve dönmek için arkasını döndüğünde, karanlık, kıvrımlı tünellerde sık sık kaybolurdu.

Bir sabah Küçük Köstebek çok uzun bir tünel kazmaya karar verdi. Mutlulukla mırıldanarak daha da derine kazdı. Kadife gibi gri-kahverengi tüyleri kısa sürede toprakla tozlandı. Ama geri dönüş yolunu bulmaya çalıştığında her tünel birbirine benziyordu. Sola döndü, sonra sağa, sonra yine sola. "Eyvah," diye iç çekti, "yine kayboldum!" Minik siyah boncuk gözleri karanlıkta kırpıştı.

Küçük Köstebek oturup düşündü. "Yolumu bulmama yardım edecek bir alete ihtiyacım var," dedi. "Her zaman eve doğru gösteren özel bir alet." Aletlerle dolu yuvasının sıcacık köşesindeki atölyesine koştu. Çekiçler, vidalar ve parlak metal parçaları vardı. Küçük bir mıknatıs ve ince bir iğne aldı. "Bir pusula yapacağım!" diye ilan etti, pembe patileri heyecanla çırpındı.

Küçük Köstebek dikkatle çalıştı. Yuvarlak bir piring kutu buldu ve mıknatısı içine yerleştirdi. İğneyi minik bir iğne üzerinde dengeledi ki serbestçe dönebilsin. Gerektiğinde iğneyi kilitlemek için küçük bir kol ekledi. "İşte!" dedi, yeni pusulasını havaya kaldırarak. "Şimdi sadece denemem gerekiyor." Alet kemerini taktı ve gözlüğünü yukarı itti. Ama yer altında nasıl deneyebilirdi?

Tam o sırada, kırmızı boyunbağı olan parlak mavi-siyah bir böcek vızıldayarak geçti. "Merhaba, Küçük Köstebek!" diye cıvıldadı böcek, parlak kehribar gözleri ışıldayarak. "Bu yaptığın ne?" Küçük Köstebek pusulasını anlattı. "İğneyi takip ederken tünellerde koşup yönleri seslenecek birine ihtiyacım var," dedi. "Ben yapabilirim!" dedi böcek. "Hızlıyım ve bu tünelleri iyi bilirim."

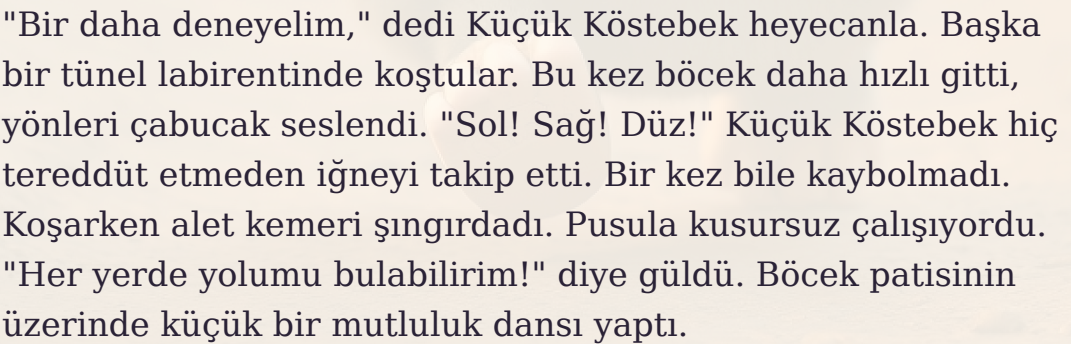
Küçük Köstebek ve böcek kıvrımlı bir tünelin girişine gitti. "Ben önden gidip hangi yöne döneceğini bağıracağım," dedi böcek. "Sen pusula iğneni takip et." Küçük Köstebek başını salladı ve pusulasını sıkıca tuttu. Böcek tünele fırladı, altı ince bacağı tıpır tıpır koştu. "Sol!" diye seslendi. Küçük Köstebek sola döndü, iğnenin kararlılıkla gösterdiğini izledi. Sonra "Sağ!" ve Küçük Köstebek sağa döndü. Pusula çalışıyordu!

Tünel bir yılan gibi kıvrılıp döndü. Böcek, "Yine sol!" diye seslendi ve Küçük Köstebek takip etti. İğnenin dönüp yerleştiğini izledi, her zaman yolu gösteriyordu. Kadife tüyleri tünel duvarlarına sürtündü. "Harika gidiyorsun!" diye bağırdı böcek, antenleri kıpırdayarak. Küçük Köstebek gülümsedi. Patisindeki pusulasıyla kendini cesur ve akıllı hissetti. Böceğin küçük kırmızı boyunbağı ileride minik bir bayrak gibi parladı.

Daha da derine indiler, halka halka kıvrılan tünellerden geçtiler. Böceğin neşeli sesi yankılanarak geri geldi. "Sağ! Şimdi sol! Eğil!" Küçük Köstebek alçak bir kökün altından eğilip geçti ve yoluna devam etti. Pusula iğnesi hiç şaşmadı. Ona tamamen güvendi. Sonunda böcek, "Geldik!" diye seslendi ve büyük bir yer altı mağarasına çıktılar. "Başardın!" diye sevindi böcek, Küçük Köstebek'in patisine konarak.

Birçok denemeden sonra Küçük Köstebek kendine güvendi. "Sanırım artık eve gidebilirim," dedi. "Benimle gelir misin?" Böcek başını salladı. Tünellerden yola çıktılar, ama bu kez Küçük Köstebek pusulasını takip ederek öncülük etti. Böcek gururla izledi. "Artık yönleri seslenmene ihtiyacım yok," dedi. "İhtiyacın olan tek şey pusulan." Küçük Köstebek gülümsedi. "Ama denememe yardım ettiğin için çok memnunum!"

Yuvasına dönen Küçük Köstebek pusulasını özel bir rafa koydu. "Teşekkürler, küçük pusula," dedi. "Yolumu bulmama yardım ettin." Alet kemerine ve gözlüğüne baktı. "Ve teşekkürler aletler, onu yapmama yardım ettiniz." İyi aletlerle her şeyi tek başına yapabileceğini fark etti. Kalbi sıcacık ve gururluydu. Böcek el sallayarak vedalaştı ve yakında ziyarete geleceğine söz verdi.

Ertesi gün Küçük Köstebek erken uyandı. Alet kemerini ve gözlüğünü taktı. Pusulasını aldı. "Bugün yepyeni bir tünel keşfedeceğim," dedi. Her zamankinden daha derin taze bir yol kazdı. Eve dönmek için arkasını döndüğünde sadece pusulasına baktı. İğne yolu gösterdi. Neşeli bir melodi mırıldanarak güvenle takip etti. Hiç kaybolmamıştı.

Küçük Köstebek o hafta birçok yeni tünel keşfetti. Bazıları karanlıktı, bazıları kıvrımlıydı ama hiç endişelenmedi. Pusulası onu her zaman eve götürdü. Hatta kemerindeki başka bir aleti kullanarak tünellerinin haritasını çizdi. "İyi aletler beni bağımsız kılar," dedi. "Her yere gidebilirim ve yine de yolumu bulabilirim." Kadife tüyleri tozluysa da gözleri gururla parlıyordu.

Bir öğleden sonra böcek ziyarete geldi. "Bana yeni tünellerini göster!" dedi. Küçük Köstebek patisinde pusulasıyla öncülük etti. Böcek şaşkınlıkla takip etti. "Gerçekten artık kaybolmuyorsun!" diye haykırdı. Küçük Köstebek sırttı. "Hayır! Pusulam yaptığım en iyi alet." Birlikte keşfe çıktılar ve böcek sırf eğlence olsun diye yönleri seslendi. Mutlu bir maceraydı.

O akşam Küçük Köstebek yuvasının dışında oturdu, yıldızlara baktı. Pusulası patisinde duruyordu. Ne kadar yol kat ettiğini düşündü. "İyi bir alet bağımsız olmama yardım eder," dedi yumuşak bir sesle. "Ama arkadaşlar cesur olmama yardım eder." Böceği düşünerek gülümsedi. Ne kadar derine kazarsa kazsın her zaman yolunu eve bulabileceğini biliyordu.

Ve böylece Küçük Köstebek pusulası hep yanında olarak kazmaya ve keşfetmeye devam etti. Bağımsız olmanın yalnız olmak anlamına gelmediğini öğrendi. Doğru aletlere ve onları kullanma cesaretine sahip olmak demekti. Ve bazen, iyi bir arkadaşla maceraları paylaşmak demekti. Pusulasıyla gurur duydu ve kendisiyle de gurur duydu. Son.